

gationer; men $3\frac{1}{2}$ pCt.s Kreditforeningsobligationer ere i de saa Dage, der ere forløbne, siden den første Tanke om dette Statslaans Optagelse kom frem, stegne 2 à 3 pCt.; det er en Stigning, som vist er temmelig enestaaende paa saa kort Tid. Kreditforeningernes $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer staa nu i en Kurs af 97—98, en Højde, som de aldrig tidligere have naaet, og der er derfor den allerbedste Udsigt til, at Interessenterne i Kreditforeningerne i en nær Fremtid ville kunne meget fordelagtig konvertere deres 4 pCt.s Laan til $3\frac{1}{2}$ pCt.s Laan; og er der Udsigt til, at Interessenterne i Kreditforeningerne kunne konvertere fordelagtigt, er der selvfølgelig ogsaa Udsigt til, at andre Skyldnere kunne konvertere; thi i denne Henseende er der et Vækselvirkningsforhold til Stede, hvad der jo nødvendigvis maa være allerede af den Grund, at naar Jøst, som skylder Penge andre Steder, ikke kunne saa konverteret der, have de altid den Udvej, at kunne sige Laanene op og gaa over i Kreditforeningerne. Men naar Forholdet i Henseende til Rentefødens Dalen saaledes er det samme nu, som det var, da vi havde konverteret Statsgælden i 1886, forekommer det os Forlagsstillere, at der nu er den samme Grund til at begunstige Konvertering af Prioritetslaan i faste Ejendomme, som der den Gang var; og der er jo i Virkeligheden saa meget mere Grund dertil, som Stillingen for Grundejerne her i Landet ikke er bleven bedre siden, hvad den høitærede Finansminister ogsaa indrømmede forleden; ja, den er jo endog snarere bleven daarliger — desværre! Og det er jo sikkert, at saadanne Begunstigelser i en ret væsentlig Grad ville kunne bidrage til, at Grundejerne her i Landet hurtigst mulig ville søge at benytte de gode Konjunkturer, der for Tiden ere og i den nærmeste Fremtid kunne ventes at ville være til Stede paa Pengemarkedet. Ganske vist har Renten i de senere Aar, naar man ser paa et større Aaremaal ad Gangen, været dalende. Men for det første er det ikke sikkert, at dette vil vedblive for bestandig, og dernæst er det helt sikkert, at en saadan Dalen ikke foregaar jævnt; der kommer periodiske Stigninger. Vi have saaledes ogsaa haft en Stigning af Renteføden, siden vi i 1886 konverterede Statsgælden. Vi havde en Stigning af Renteføden i Aarene 1890—92; det kan paavises derved, at Kreditforeningens $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer, som i 1888 stod i en Kurs af 96—97 — den højeste Kurs, de indtil nu i de sidste Dage have naaet — i 1891—92 gik ned til 88—90. Det gjaldt derfor, den Gang vi sidst havde den nedadgaende Periode i

Renteføden, om, at Debitorerne hurtigst muligt benyttede sig af Øjeblikket og greb det, medens det var der. Det er ret sandsynligt, at det samme vil blive Tilfældet nu, og derfor er der saa meget mere Grund til, at man fra Statens Side ved et Lovforslag som det foreliggende søger at tilskynde Debitorerne til at benytte Øjeblikket. Da det sikkert fra alle Sider erkendes, at det er et stort Gode for Landet at have en lav Rentefod, og særlig at have en lav Rentefod for Prioriteter i faste Ejendomme, og da det sikkert ogsaa fra alle Sider erkendes, at et Forslag som det foreliggende vil kunne bidrage i ret væsentlig Grad til, at de flest mulige Debitorer benytte de gunstige Konjunkturer, haabe Forlagsstillerne, at man fra alle Sider ret let maa kunne enes om at gennemføre Sagen. Lovforslaget er indbragt i samme Skikkelse, hvori det tidligere har været vedtaget. Det er derfor formentlig unødvendigt at gaa ind paa dets Enkeltheder, idet disse maa forudsættes bekendte for Medlemmerne. Jeg skal kun gøre en Bemærkning med Henhyn til Tidsgrænsen for Lovens Varighed, som man har foreslaaet kun at være fra 1ste April 1895 til 1ste Juli 1896. Ogsaa i den Henseende er Forslaget overensstemmende med Loven af 1ste April 1887, idet ogsaa den kun gjaldt for 3 Terminer. Der er maasse dem, der kunde synes, at det er en noget kort Tid, man foreslaar, at Loven skal gælde, men jeg skal til Begrundelse deraf sige, at for det første maa det antages at lette Lovforslagets Gennemførelse, naar man ogsaa i den Henseende holder sig saa nær som muligt til Forbilledet, Loven af 1ste April 1887; men dernæst har det ogsaa den Betydning, at naar Lovens Varighed begrænses til en kort Tid, indeholder den derved en saa meget stærkere Opfordring til Debitorerne om hurtigst muligt at benytte de gunstige Konjunkturer, og dette har som sagt sin Betydning, da det er meget usikkert, hvor længe de ville holde sig. Skulde det vise sig, naar Loven bliver vedtagen som foreslaaet, og Tiden for dens Varighed er omme, at der skulde være Grund til at forlænge Varigheden, vil man jo sikkert temmelig let kunne enes derom; saaledes gif det ogsaa forrige Gang.

Endnu skal jeg kun gøre den Bemærkning, at jeg dog tror, at Forslaget kunde tiltrænge en Ændring. Den tidligere Lov blev fra Administrationens Side fortaaget saaledes, at naar et Pant, der var givet for et gammelt Laan, i Mellemtiden, indtil det ny Laan blev stiftet, var blevet enten forøget eller formindstet den allermindste Smule,